

Kiadmánybelakás

Soma elégedetten dobta hanyatt magát az ágyon. Három hete és kilenc napja volt már Fémkeleten, azon belül is a fővárosban, Metalitban, de még mindig újdonságnak érzett mindent. Ez idő alatt rejtészségédé vált Tatumbó, a rejtésztatu mellett, akivel kapásból megoldottak egy nagyobb, a közlekedést (szó szerint) fenyegető ügyet, és azóta több apró-cseprőt is. Ideje volt hát, hogy a Rézfánfütyülő negyedbeli szállodaszobája helyett kényelmesebb lakhely után nézzen. A Vaskakas hetedben talált megfelelő kiadmányt, bérbe is vette. Soma még sosem lakott egyedül, de akár csak az utazása, ez elé is izgalommal tekintett. A magány gondolatát, amely néha befurakodott az elképzelései közé, gyorsan kitessékelte. Különben is, több lakás veszi körül, így valójában nem is lakik egyedül.

A kiadmány pici volt, de a metaliti szokásoktól eltérően itt többnyire fát használtak építőanyagként, jobbára csak a szegélyek készültek dombornyomott bronzból. Somának ez különösen a kedvére volt, otthonosan érezte magát benne. Ráadásul teljesen

bútorozottan adták, ami kapóra jött, mivel a kalandorjetei mindössze egy oldaltáskányi holmival indult el Kartolíriából világfelfedező útjára. Ő kevéssel is beérte. Itt kapott egy kis szobát ággal, szekrénnel és számos polccal, amelyeken már ott sorakoztak kerektekben az itt-tartózkodása emlékei. Az olajszökökúton a tollukat fényező galambokról a képet a megérkezése napján lőtte, amikor a morcos metalitaiak közül senki más nem volt hajlandó modellt állni neki. Az ezüstbundájú nyaút fémképelőhívás közben örökítette meg – végül csak sötétség látszott a képen, de Soma váltig állította, hogy van azon más is. Egy következő fémkép őt ábrázolta, amint a visítómalacok gyakorlóterén mutat néhány trükköt a minimalacoknak. Ez utóbbit különösen szerette, a kedvence mégis az volt, amelyiken egy elinaló rablókandúrt szeretett volna lekapni, de a főnöke, Tatumbó pont akkor lépett be a képbe.

A kiadmányba végre meghívhatja a rejtészt, sőt vendégül is láthatja, hisz lett egy apró konyhája, ahol főzhet. Soma szeretett főzni, és tudott is, ezt a tulajdonságát a nagyapjától örökölte, akinek már kölyök-korában lelkesen segített két kaland között különféle tőkös-sajtos finomságokat készíteni.

A gondolatra megéhezett. Kapta magát, és lement a közeli hammanyagüzletbe bevásárolni. Végre nem a gépzsíros, -olajos ételek közül kell válogatnia!

Amúgy is, az alatt a pár hét alatt, amióta itt élt, mint-ha sötétebbre színeződött volna a halványlila bundája, amiért a jeti az itteni kosztot és/vagy a klímát okolta. Akárhogy is, ez egy cseppet zavarta – kedvelte a halványlila színt. Ha a klíma ellen nem is tud mit tenni, az étkezésében lehet tudatos.

Amikor visszaért a megpakolt fémkosárral, meglepetésére Tatumbót találta az ajtó előtt. Nem várta ilyen korán, főleg, hogy még meg sem hívta.

– Nahát, honnan tudad, hol lakom? – köszöntötte, ám a rejtész láthatóan ugyanannyira meglepődött a találkozáson, mint ő. Megrökönyödve bámult a jeti-re, és Soma csak ekkor vette észre a kezében szorongatott kulcscsomót.

– Nem tudtam. *Én* lakom itt. *Te* mit keresel itt? – morogta a rejtész, idegesen birizgálva bozontos szakállát. Húséges reteszegere, Komposzt megérezhette tanácstalanságát, mert kíváncsian kikukucskált gazdája bőrcsont páncéljának egyik öve alól.

– Ó, szomszédok vagyunk? – lelkesedett fel a jeti. – Most vettem ki ezt a kiadmányt, épp ma költöztem be.

– Soha többé nem bízik semmit közvetítőre – motyogta Tatumbó az orra alatt, de hangosan csak ennyit mondott: – Ez a nagybátyám lakása, ajánlom, hogy vigyázz rá! Nem szeretnék jeti formájú törést egyik ablakba vagy falba sem.

– Azé a nagybátyádé, aki eltűnt? – kapott a szón Soma. Tatumbó egyszer mesélt neki a nagybátyjáról, aki hevesen ellenezte a gépesítést, majd váratlanul nyoma veszett, a csupa fém város fogaskerekekkel teli gyomra elnyelte.

– Nem volt másik nagybátyám – felelte Tatumbó.

– Hát, ez igazán megtisztelő! Ígérem, vigyázni fogok rá! – áradozott a jeti, majd a kosárra pillantott. – Főzök egy kiadmányavató ebédet. Átjössz?

– Nem érek rá – azzal a rejtész már az orrára is csapta az ajtót.

– Kiválóan főzök! Majd meglátod! Olyan ízletes, hogy megnyalod utána mind a húsz karmodat... vagy amennyi van! – kiabálta utána a jeti. Rájött, fogalma sincs, hány ujja van egy tatunak, Tatumbó sohasem engedte megszámolni.

Az ajtó mögül nem érkezett válasz. Soma bekopogott.

– Nem vagyok itthon! – kiáltott ki Tatumbó.

– Dehát láttam, amikor bementél!

Csend.

– Lesz töklímó is! Ma kaptam otthonról! – próbálkozott a jeti.

– Pláne nem!

Soma megvonta a vállát. Hát jó, később újra megkísérli, miután elkészült az ebéd. Az ínycsiklandó ilatok majd meggyőzik a rejtészt.

Amíg a fazékban rotyogott az étel, Soma elővette a csomagot, amit reggel, közvetlenül a távozása előtt vett át a Rezes fogadóban, ahol korábban lakott. A családjától érkezett – az első, amióta eljött hazulról; Kartolíriában szokás szerint lassú volt a sáskaposta. Soma izgatottan bontotta ki a tökindával átkötött dobozt. A csomag kotyogásából sejtette, hogy töklímó lehet benne. Amit magával hozott, már rég elfogyott, így igencsak ki volt szomjazva rá. Elégedetten emelt ki a csomag maradványai közül egy levelet és egy új kulacsot. Élvezettel kortyolt bele a töklímóba, mert csakugyan az volt. A hosszú utazás után is egészen friss maradt, a családja értett hozzá, hogyan tartósítsák az italt. Miután a kézfejjével megtörölte a száját, széthajtogatta a levelet.

Drága Sománk!

Végre, hogy hírt hallunk Felőled! Igazán hagyhattál volna pár sort akkor is, amikor csak úgy leléptél! Az egész ültetvényt átforgattuk utánad, minden egyes tök alá benéztünk, ha már a tökprésbe szorulva nem találtunk. Emiatt idén előbb végeztünk a szürettel, ez, mondjuk, nem baj.

Örömmel olvastuk, hogy jól mennek a dolgaid, és megtaláltad a számításaidat. De továbbra is aggódunk! Muszáj volt ilyen messzire menned? Ilyen fémhernyók, vagy micsodák közé?! Nem félsz, hogy felfalnak? Ráadásul kerekeik vannak, mi kárt tenne egy ilyen, ha beszabaldna a tökföldre! És mi ez a munka, amit találtál? Nem veszélyes? Annak hangzik. A főnököd viszont a leírásod alapján tényleg kedvesnek tűnik, egyszer bemutathatnád.

Mi jól vagyunk. Nagymama befogta a tökindázót szőrcsavarónak. Ezen kívül semmi érdekes nem történt.

A kulacs, amit küldünk, csak úgy, mellékesen, tökmaghejből készült. „Hogy azt is hasznosítsuk” – ismerős? ;) Ez a prototípus, Téged illet az első. Használd egészséggel! Ráadásként teletöltöttük töklimóval.

Jetipacsi:
A családot

A Bajszos Béka

Soma arra eszmélt, hogy olaj cseppent a szájába. Kinyitotta a szemét: a feje felett ebihalak keringtek, akik aztán egy pislantás alatt szét is rebbentek.

– Már megint leütöttek? – Ki is tapintott egy hosszúkás púpot a homloka közepén.

– Dehogy, csak lefejelted az alagutat. Nem jetik-re méretezték – hajolt fölé egy hód. Egyik szemével hunyorgott, arcát heg szelte keresztül. – Jól vagy? Már azt hittük, sosem térsz magadhoz.

– Jól, azt hiszem. Hol vagyok? – ült fel Soma. A helyiség berendezése alapján úgy vélte, egy műhelyben lehet. Mindenfelé műszereket, szerszámokat és olajoscannákat látott, emellett számtalan vastagabb és vékonyabb csövet; több helyütt kapcsolók és karok álltak ki, a mennyezetről láncok lógtak. Mintha egy gépezetet irányítanának innen, vagy ez a hely maga lenne egy nagy gép. Soma tekintete végül azon a falon állapodott meg, amelyiken csavarkulcsok tucatjai sorakoztak; hasonlóak azokhoz, amiket ő is talált, és amelyekkel azután bejutott a hegybe.

– Alvázosban – válaszolta a hód. – Bizonyára éhes lehetsz. Lassan egy teljes napja várjuk, hogy felébredj. – A hód beletörölte olajos mancsát a kötényébe, amelynek zsebéből ugyancsak néhány szerszám kandikált ki.

Az „éhség” szó hallatán Soma gyomra csakugyan megkordult, a jeti pedig ráébredt, mit is hallott az imént.

– Egy teljes napig aludtam??

A hód bólintott.

– Bizonyára a lenti klíma és a fejsérülés együttese lehetett az oka. Aki nem fémkeleti, kevésbé bírja. Mármost a klímát, a fejsérülés ránk is ugyanúgy hat. Bár van, akinek a fejét keményebb fémről faragták – kuncogott.

Soma ekkor mozgásra figyelt fel a helyiség egyik sötétebb részében. Hunyorgott, hogy ki tudja venni, ki rejtőzködik ott. Először csak hosszú, tapadókorongos lábujjak léptek elő, majd az árnyék egyre feljebb araszolt egy vékony, zöld lábon. Soma azt hitte, már sosem ér véget. Kinek van ennyire hosszú lába?, morfondírozott, amikor végre, lassan előbukkant a homályból a lábhoz képest rövidke, világoszöld test ugyancsak rövidebb karokkal. De ez mind semmi volt az idegen végtelenül hosszúnak ható bajszához képest.

– A Bajszos Béka! – Soma rögvést felpattant. Kicsit megszédült, megtámaszkodott az asztal lapjában.

– Óvatosan a hirtelen mozdulatokkal! – figyelmeztette a béka, és végighúzta ujját fényesre ápolts bajszán. Csakugyan kackiás volt, Soma nem látott még ezelőtt ilyen csodás bajszot.

– Azt hittem, a varangyok máshogy néznek ki – állapította meg, inkább csak magának.

– Varangy! – fújta fel magát a béka, és gülü szemével önérzetesen pislogott. – Micsoda sértés! Én levelibéka vagyok, kérlek szépen!

Soma ekkor észbe kapott, ki is az, aki előtte áll.

– Add vissza a város kulcsát! – szólította fel.

– Ácsi! – ezúttal a hód volt az, aki nyugalomra intette. – Jobb, ha pihensz még. Ezzel ráérünk.

– Dehát ő egy bűnöző! – ágált Soma.

– Ez esetben jobb, ha felkészülsz rá, itt ők vannak többségben.

A béka peckesen előrelépdelt.

– Mellesleg inkább hálás lehetnél, amiért idehoztalak. Olyan elesett voltál, a saját lábodon aligha jutottál volna messzire, akkor pedig ki tudja, mi féle igazán elvetemült alvilági alakok botlottak volna beléd, akikkel én sem szívesen akasztanám össze a bajszomat.